

Дветѣ момчета го гледаха мълчаливо. Тѣ знаеха, че той отива нѣкжде, дето тѣ още не сж ходили. Тѣ се топѣха отъ желание да надникнатъ въ неговия животъ, да видятъ кжщата, въ която той ще влѣзе, жената, за която той грижливо се чистѣше и подреждаше. И устнитѣ имъ засѣхваха.

— Довиждане. Вие се навъртайте тждѣва!

— Ти кжде отивашъ?

— Отивамъ при познати, — отвърна той небрежно. — А ти защо питашъ?

— Мислѣхъ си нѣщо.

— Какво си мислѣше, Симеоне?

— Ако ти остане време, напиши онова писмо.

— Ще го напиша утре. Сега и безъ това още не приематъ доброволци. Съ търпение всичко ще се нареди. Азъ и безъ това имамъ да пиша писма за чужбина, за Марсилия. Ще седна нѣкой день да свърша всичко наведнажъ. А вие не се отдалечавайте много отъ гимназията.

— Че кжде ще отидемъ! Насъ и безъ това никой не ни ще, никой не ни счита за хора.

— И да не забравите да заключите капака на каютата.

Тѣ гледаха следъ него и му завиждаха; тѣ изведнажъ загубиха духъ и станаха тѣй малки, изоставени, новаци, които нѣматъ въ пристанището и градеца нито единъ човѣкъ, който да милѣе за тѣхъ. Неочаквано и за самитѣ тѣхъ си спомниха тѣ своето село, хорото на площада предъ кметството, момичетата, до които се ловѣха, мушмулитѣ, които тъкмо сега сж нависнали съ зрѣли плодове. Тѣ дълго гледаха следъ Богдана, а той нарочно стжпваше на широко, държеше едното си рамо малко по-нависоко, разперваше прѣсти въ джебoветѣ си — за да